

VI. ÉVF. 1905 2. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

ÖRÖKIMÁDÁS

a központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Szenteket nevelő kenyér. — Szűz Mária a mi példaképünk a szent áldozásban. — Ürlelmutatásra. — Egy pápai nagymise. — Egy gyönyörű monda. — A Karszton az téi idején. — Mit csináljunk a szép kis gyermekkel? — A legméltóságosabb Oltáriszentség ártatlan gyermek kezében. — Vegyesek. — Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya. — Oltáregyesületi ügyek. — Erzsébet-örökimádási templom. — Elmélkedés a legfölségesebb oltáriszentségről. — Az Oltáregyesület elhunyt tagjai.

Szenteket nevelő kenyér.

IGAZÁN keresztény élet Krisztus követésén épül föl s minél jobban követi valaki az Üdvözítőt, annál jobb keresztény: Krisztus követésének nagy munkájában ez a vezérgondolat: legyetek tökéletesek! Szép és méltó föladat, de megoldása nem könnyű dolog. «Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok is tökéletes» — mondja az Ur. Ámde a véges ember meg sem bírja érteni a végtelen isteni tökéletességet, annál kevésbé megközelíteni! Pedig nem tanácsról van szó, hanem sürgős parancsról: legyetek tökéletesek! Krisztus Urunk tudta, hogy a természeti erőiben is megfoghatkozott embernek nincs tehetségében e parancsolatnak teljesítése s azért rámutatott a tökéletesedésnek módjára is, midőn maga magáról azt mondotta: Én vagyok az út. Ha tehát tökéletesek akarunk lenni, járjunk Krisztus nyomában; ez a tökéletesedésnek nyitja. Az Istenember példát adott, hogy a szerint gondolkozzunk, érezzünk, tegyünk, sőt példáján kívül még kegyelmet is adott, hogy a jót megismerjük és akarjuk s mennyországot érdemlő cselekedetet vigyünk végbe. Mindez nem volt elég. Az Üdvözítő még azt is megtette, hogy az ő igaz hivei közvetlen közelébe férközhessenek. A legfölségesebb Oltáriszentségben a kenyérnek és bornak igénytelen színe alá rejtőzik, hogy velünk legyen, bennünket tápláljon s értünk magát folyvást föláldozza. A szeretetnek ezen felülmulhatatlan emlékével erkölcsi tökéletesedésünk leghathatósabb eszközét hagyta ránk. Kenyert adott nekünk, melynek szenteket nevelő ereje van.

Az állítás igazsága mellett vallomást tesz az a követni való eszménykép, mely az Egyháznak megdicsőült hívőiben a századok folyamán kialakult. Vallomásra készen előállnak azok a nagy szentek, kiket az Oltáriszentség nevelt az Egyház hőseivé s az emberiség jótevőivé. Tanuságot tesznek

azok a tökéletes lelkek, kikben az isteni kegyelemnek remekműveit csodálja a keresztény világ.

Szóljunk a vértanukról? Már a legelső századok vértanúi a legfőlségesebb Oltáriszentséget használták pajzsokul. Ők is érezték a kísértéseknek szédítő erejét s a maguk szeretetének bűnös sugalmazásait, de az örök életnek kenyere megerősítette őket a küzdelemre s győzelmet arattak. Jól mondják a *Vértanui Emlékiratok* az Oltáriszentségről: firmamentum domini corporis — az Ur testének erőssége. Vágyódtak is ez erősség után! Jusson eszünkbe az a szent pap, ki megcsonkíttatása után a maga mellét használta oltárnak, hogy misézhessek! Emlékezzünk azokról a kiváltságos lelkekről, kiket buzgó vágyódásuk jutalmául angyal keze áldoztatott meg ott, a hová papot már nem bocsátottak! Gondoljunk azokra a lelkes kispapokra, szent Tharsiciusra és a többire, kik saját életüknek koczkáztatásával vitték el a Szentséget börtönök mélyébe, vesztőhelyek porondjára! Szóljunk a hitvallókról? Aquinói szent Tamás, a tanító Egyháznak legfőbb doktora, életében az Oltáriszentségnek legalázatosabb imádója s írásaiban legszárnyalóbb evangelistája volt. Ligouri szent Alfonzról, a katolikus erkölcstudomány legnagyobb mesteréről, elég azt az egy tényt hangsúlyozni, hogy a szentséglátogatásnak ügye a nagy forradalom zivatarjai után főleg e kiváló szentnek érdeméből kapott újabb lendületre. Válaszszunk a lelki tisztaságnak viruló liliomai közül? Pazzii szent Magdolna szinte megittasodott a szentségi Üdvözítő szeretetétől, szent Alajos csak erőszakkal bír megválni az Oltáriszentségtől. A mi kedves magyar szentjeinknek megható áhítatáról nyelvemlékeink tesznek beszédes tanuságot. Meghatja lelkünket, midőn *Szent Margit Élete*-ben olvassuk, hogy az ártatlan királyleánynak kedves imádkozó helye, hol halála után pihenni óhajtott, a szent kereszt oltárának homloktere volt, hol az időben «az sacramentom, Krisztusnak szent teste fenni függ vala».

Ezek csak példák. A *Szentek Élete* bőséges adatokkal bizonyítja, hogy vértanu meggyőződést, hitvalló erőt, angyali tisztaságot az Oltáriszentségből merítettek a szentek. Joggal nevezzük tehát e legfőlségesebb szentséget szenteket nevelő kenyérnek.

Bizva a szeretet szentségének e tökéletességre vezető erejében, pillantsunk be a Szentlélekistennek iskolájába s lessük el a módját is, hogyan segített az Oltáriszentség hősies szeretetig. E két szóban benne van a szenteknek minden tudománya: hősiesen és szeretetből szolgálni az Istennek.

A kenyér színe alá rejtőzött Istenembertől tanulták a szentek az alázatosságot, az erényes életnek alapját. Hogyan? A feleletet a mindennapi életben szereshető tapasztalat adja meg: ki minél többször érintkezik valakivel, annál jobban megismeri. Ha a szentségi lepel alatt tartózkodó Jézust a gyakori szent áldozás és szentséglátogatás révén jól megismertük s élénk

hitbeli meggyőződésünké vált, hogy a kenyér színébe rejtőző Üdvözítő minden tökéletesség kútfeje, akkor ennek az isteni tökéletességnek láttára annál inkább szembe tűnik a mi bűnösségünk s — megalázkodunk. Mert mi más az alázatosság, mint a magunk semmiségének elismerése? A legfölségesebb Oltáriszentség imádójának szivből fakad a vallomás: Uram, megismertem, ki vagy Te s ki vagyok én! Te csupa tökéletesség vagy, én por, hamu — semmi vagyok. A szenteknél ez az alázatosság megnyilatkozott előkészületükben a szent áldozáshoz, megnyilatkozott hálaadásukban s tökéletesedésükkel egyenes arányban gyarapodott a lelki élet minden változatában. Minél kedvesebbek voltak Isten előtt, annál rosszabbaknak tetszettek tulajdon szemükben! És épen ez a folytonos erősödés az alázatosság erényében, vált a szentek erkölcsi emelkedésének előmozdítására s az örökélet biztosítására. Való igaz, mit Nagy szent Gergely mond: «Az alázatosság legbiztosabb záloga a választottságnak».

Az alázatossággal kapcsolatosan jellemzi a szenteket, hogy bármily hatásosan működtek, sohasem kívántak maguk számára mást, mint visszavonultan, ismeretlenül, megvettetve élni. Ebben a világ elől elrejtőzésben is ráismernünk a legfölségesebb Oltáriszentségre. Templomainkban, a kenyérnek színével burkolva, ott van az Istenember, ugyanaz, ki az Atyának jobbán ül. Ha hitünknek föltétlen bizonyossága nem késztené, ugyan ki hinné? Sőt tudnánk-e gondolni módot, melyen az Istenember jobban is elrejtethné magát? Pedig tesz-e valaki többet ezen a világon, mint épen ez a szentségi Jézus? Folytonosan működik s működése merő áldás és kegyelem.

A rendkívüli mértékben gyakorolt keresztény erények révén eljutnak végül a szentek abba az állapotba, melyben egész életüket átjárja az Istennek szeretete. Ebben az állapotban is szenteket nevelő kenyérnek bizonyul az Oltáriszentség.

Csupa szeretet az a Jézus, ki elrejtőzött a kenyérnek színe alá. Szeretetből tette, hogy oltárainkon köztünk lakik s szeretete indította, hogy az istenies életet a szent áldozás útján lelkünkbe átszarmasztassa s így bennünket a mennyország örökösének szent szövetségébe iktasson. Szeretetből teszi az Ur, hogy miként egykor a keresztfán, úgy most a mi oltárainkon újra kiönti közénk a maga engesztelő szent vérét. Vajjon nem merő szeretet ez a szentség? Óh bár az egyház szentjeivel mi is fölmelegednénk az Üdvözítőnek ezen hozzánk való nagy szeretetén! Bár fölszítanók magunkban a viszontszeretetnek lángját s összes erőnkkel azon lennénk, hogy mindent szeretetből tegyünk Jézusért! Szeretet azonban nincs áldozat nélkül; ez a kettő együtt jár. A legfölségesebb Oltáriszentség a szeretet szentsége; azért egyuttal áldozat is: a keresztáldozatnak folytonos megújulása az időnek végeiglen. Ebből a hitbeli igazságból azt következtették a szentek s következtetésük minket is illet: Istent szerető lélek nem lehet el áldozatok nélkül.

Mikor Krisztus Urunk föláldozza oltárainkon a maga istenségét és emberiségét, fölhív bennünket, hogy a köteles hálának és hódolatnak fejében bocsásuk az ő rendelkezésére a magunk testét-vérét. Emésszük el magunkban a test és vér indulata szerint cselekvő embert s ajánljuk föl áldozatul Istennek! Ily áldozatrakészséget hirdet az Oltáriszentség s a kik élő hittel járultak szent színe elé, azoknak lelkében gyökeret is vert az áldozatnak szelleme.

Különösen még az isteni kegyelemnek nagybecsülését tanulták a szentek a legfölségesebb Oltáriszentségtől. Vagy lehet-e az istenies életet kevésbe venni annak a hívőnek, kinek lelke méltókép táplálkozik az Üdvözítő szent testével? Lehet-e közömbös az isteni kegyelemmel szemben, kinek az Üdvözítő drágalátos vére saját szívének vérébe szivódik föl? Ki a szent áldozás révén Krisztussal egy test és egy vér lesz, ne ismerné s ne becsülné meg értéke szerint az isteni kegyelmet? A ki hitben és szeretetben egyesül Krisztussal, nemcsak az istenies életnek áldását fogja megízlelni, hanem szíve-lelke gyökeréről átalakul s elmondhatja az apostollal: élek, de már nem én, Krisztus él bennem. Kiben pedig Krisztus él, azzal Krisztus küzd és — győz. De akkor is gyarapodást észlelünk a kegyelemben s érték szerint való megbecsülésében, ha a szentek példáját követve, szentséglátogatásra jövet, elbeszélgetünk Krisztussal. A francia *Huguet* egyik gyűjteményes munkában számos példáját gyűjtötte össze, mennyi vigasztalást, mennyi bátorítást merítettek a szentek a szentséglátogatás alkalmával.

A legfölségesebb Oltáriszentség szenteket nevelő ereje oly igazság, melyet a szentek életének története megszámlálhatatlan tényekkel bizonyít. Ne legyen reánk nézve se meddő igazság! Szent Pál nagyon gyakran szent névvel illeti a híveket, mert keresztény élet és szent élet tulajdonképp egy és ugyanaz a dolog. Katholikus hitünknek tanítása szerint nem is szününk meg sohasem arra hivatni, hogy szentekké legyünk. Vessünk ügyet a módra is, melyen a szeretet szentsége tökéletességre vezet. Az alázatos és Istenben elrejtőzött életnek útján kalauzol bennünket az áldozatra kész hősies szeretet ormára.

Tegyünk róla, hogy a legfölségesebb Oltáriszentség bennünket is megihlessen szenteket nevelő erejével! Kérjük! Krisztusunk szent teste és vére! Add, hogy a tökéletesedésnek olthatatlan szomjusága hevítsen bennünket! Égesd belénk a vágyat: vajha már itt, ezen a földön is, egészen a tieid lehetnénk, hogy a mikor a kenyérszin fátyola örökre Jehull, a te dicsőségedet birjuk boldogul!

Dr. Breyer István.

Szűz Mária a mi példaképünk a szent áldozásban

EGY GAZDAG urról beszéltek, hogy az orvosi tudományt kíváncsiságból megtanulta, de tudását nem gyakorolta; nem szorult rá, hogy fáradjon, vesződjék, volt mindene, a mit csak kívánhatott. Midőn egyszer egy társasággal kikocsizott, kocsisa hirtelen rosszul lett s kénytelen volt őt egy házba bevinni.

— Csak egy orvos volna itt — jajgatott a gazdag ur, a ki hivatását egészen elfeledte; nem kevéssé szégyenlette el magát aztán, midőn egy szolga azt válaszolta neki:

— Uram, hát ön nem doktor?

Talán különösnek találjátok ezt a történetet, de ha olvastátok, be kell vallanotok, hogy gyakran ti is egészen hasonlóan cselekesztek. Bizonyos tekintetben ugyan ti is így vagytok nem egy orvossal, hanem sokkal jobbal, fenségesebbel, nem angyallal, hanem a boldogságos Szűzzel. Magasztaljátok őt mindennap e szavakkal: «Áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse». Magasztaljátok Máriát, mert ő az Isten Fiát méhébe fogadta és hordozta; de nem vagytok e tekintetben a mennyei anyához egészen hasonlók; nem mindig, hanem bizonyos pillanatokban, melyeket magatok is igen fontosnak tartotok, de nem tudjátok soha egész fontosságában megismerni, értem a szent áldozás pillanatát. Akkor szívetekbe fogadjátok az Isten Fiát oly igazán és biztosan, mint a boldogságos Szűz; ez a hasonlóság oly nagy, hogy ha áldozástok pillanatában Mária az isteni gyermekkel mellettetek állana, a szent angyalok előttetek ép úgy leerdre borulnának, mint a boldogságos Szűz előtt és imádnák Jézust. Ezt a hasonlóságot azonban Isten akarta, hogy a boldogságos Szűz a mi példaképünk legyen a szentáldozás pillanatában. Azért fejtegetni fogom e mondatot: «Mária a mi példaképünk a szent áldozásban».

Midőn a boldogságos Szűz a Szentlélektől méhében fogant, ugyanazon Szentlélek ösztönzésére Juda hegyein keresztül Hebronba sietett unokabátyjához, Erzsébethez. Ha láttátok volna az áldott Szüzet, nagy szerénységet és visszavonultságot vettetek volna rajta észre s egyuttal nagy örömet kifejezését, de senki sem sejtette volna, kit hordoz. Pedig Mária többet vitt Erzsébethez, mint a leviták vittek a frigyszekrényben, mint a zsidók imádtak a szentek szentében; azt hordozta valósággal, a ki a világot semmiből teremtetette s a kivel szemben az összes teremtmények eltörpülnek, mint a homokszem a hegygyel szemben; azt hordozta, kinek dicsősége betölti az eget, a kinek eljövételére a népek 4000 esztendeig vártak; azt hordozta, ki a legfelsőbb jó égen és földön s követték őt láthatatlanul az angyalok egész seregei s a földi népek s félelemmel teljes imádásában annak, a kit hordozott. Igen, csak

tudta volna ezt Juda, csak tudták volna a népek, eljöttek volna a föld minden részéről s mondották volna Erzsébettel: «Áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse». Most azonban e titok annyira el volt rejtve, hogy még szent József sem tudott róla. Harmincznégy évvel később Mária Istennek ugyanazon Fiát vette magához Jeruzsálemben az utolsó vacsora termében. Szent Péter nyújtotta neki a szent ostyát; térdre borulva, kimondhatatlan tisztelettel, a mennyei áhitattól sugározva az imádkozó angyalok és apostolok láttára vette magához naponkint a legszentebb Szűz az Ur testét.

S most, kedves keresztények, járuljatok ti is összekulcsolt kezekkel s áhitattelt lélekkel az oltár lépcsőjéhez s azon módon térjete vissza; egész kicsi, jelentéktelen valamit vettetek magatokhoz; de ha e pillanatban a pap, ki nektek a szent ostyát nyújtotta, letérdelne előttetek, ha a föld minden részének népei és királyai követeket küldenének hozzátok s leborulnának előttetek és imádnák azt, a kit ti most magatokban hordotok, talán sokat tennének? Csak azt tennék, a mit a ti szent őrangyalotok tesz áldozástok pillanatában! A között, kit Mária a Szentlélektől fogant s később szent Péter kezéből magához vett és a között, kit ti a szent áldozásban magatokhoz vesztek, nincs semmi különbség; annyit kaptok, a mennyit Isten az ő mindenhatóságában és jóságában itt a földön adhat, abban a pillanatban hasonlóak vagytok az angyalokhoz, egy élő ciborium, mely Istent hordja magában; nem vagytok akkor igazán áldottak az emberek között? Ha az egész évszázadban az egész földön senki se áldozhatna, csak egyetlenegy közület, akkor ennek a nevét az egész földön magasztalnák, ünnepet szentelnének s szobrot emelnének tiszteletére. Mivel most nemcsak *egy* áldozhat, hanem mindenki részesülhet ebben a mennyei adományban, kevésbé értékes az és szabad nekünk azt kevésbé tisztelnünk? Talán kevésbé látjuk szívesen a napot, ha az egész földre s nem csupán egy házra süt? Megfontoltátok a hasonlóságot köztetek és a boldogságos Szűz között, vagy úgy vagytok, mint az az orvos?

Egyitek sem tart bort piszkos helyiségben, vagy aranylánczot istállóban; minél becsesebb a tartalom, annál gondosabban van az edény megválasztva. Azért rendelte el az egyház már régóta szigorúan, hogy a legméltóságosabb Szentséget arany- vagy ezüstkehelyben kell őrizni. Mit szóltok hozzá, ha egy az egyháztól elszakadt tévtanítónak a legszentebbet sokáig kellene keresnie s végül a sekrestyében mindenféle papiros és régi rongy között egy levélborítékba burkolva találná meg! Nem kellene a prófétával fölkiáltanotok: «Halld meg föld és reszkess, a te eged remeg és gyászol». Mária az a titokteljes drága edény, melyen a Szentlélek tizenöt esztendeig dolgozott, míg oly szép lett, hogy mondhatta: Ez az örök világosság visszfénye s az ő folt nélküli tükre, egészen szép vagy Mária és makula nincsen benned.

Ebben a ciboriumban szívesen pihent az Isten Fia. Az áldozásnál ti is egy igazi ciborium vagytok; vajjon aranyból, ezüstből vagy legalább tiszta kristályüvegből van az? Gyakran nem egy félig törött, bocsánatos bűnöktől egészen beszennyezett üveg? Nem akarok azokról beszélni, kik a Legszen-
tebbet rosszszagu agyagedénybe fogadják, midőn méltatlanul áldoznak; ~~ezerszer~~ szívesebben időzik a Legszen-
tebb egy rongyos levélborítékban benn
a szekrényben, mint egy olyan lélekben. Mit kell már most tennetek? ~~Mozzatok~~ mindig tiszta edényt a szent áldozáshoz; tisztítsátok meg lelketek-
et jó gyónás által még a bocsánatos bűnöktől is; súlyos, nagy bűnöknél
főkéntelenül szükséges még az erre vezető alkalmat is kerülni s pontosan tel-
jesíteni a gyóntatóatya tanácsát.

Franciaországban a nagy forradalom alatt Bezilles de la Rivière-ben
betörték a jakobinusok, mielőtt a papnak ideje lett volna az Oltáriszentséget
megmenteni. Egy derék leány életveszélyek között kivette a szent ostyát a
tabernakulumból, s otthon tiszta üvegbe tette s egy ládában elrejtette; azon
három év alatt, míg minden isteni szolgálat tiltva volt, a család a láda előtt
tartotta ájtatosságát. Midőn azon szomorú korszak végén a lelkész vissza-
ért s a legszen-
tebbet fölkereste, az üveget egészen bearanyozva találták;
még sem tudta kideríteni a leggondosabb kutatás sem, honnan s mi módon
eredt az aranyozás, mert nem külsőleg történt. De midőn a szent ostyát az
üvegből kivették, az üveg a fenék kivételével elvesztette aranyszínét. Nem
az a tanulság e csodálatos tényből, hogy szívünknek a szent ostya vételekor
egészen tisztának s a jó előkészület által megaranyozottnak kell lennie?

Midőn a boldogságos Szűz Erzsébethez érkezett, a Szentlélek megleb-
bentette a ciborium köpenyét, s keresztelő szent János anyja megismerte
Mária méhében Izrael várva-várt Istenét, a világ üdvét, a boldogok örömét,
leborult Mária előtt s imádta azt, kit ő hordozott. Mérheteretlenül szerencsés-
nek és megtiszteltnek tartotta magát, hogy Máriában a világ üdve van jelen
házában s így szólt: «Honnan van az, hogy az én Uramnak anyja jó hoz-
sín!» Mária pedig gyönyörű magasztaló éneket mondott, s áldotta Istent,
de ez a dicsének csak kifejezése volt élete hosszáig tartó hálájának; szívén-
ben ennek az Istennek szentelte minden gondolatát, akaratát, minden csele-
kedetét s ha később Máriát a kereszt alatt látjátok, midőn Krisztussal együtt
szenved, jobban mint bármely vértanu, ez csak következménye volt hálá-
jának! És milyen lehetett a boldogságos Szűz hálaadása a szent áldozás
után! Ha az első hívők azt tartották, hogy a szent áldozásért hétszer kell
azon nap Isten dicséretét zengeni, honnan tanulták ezt a hálaadást, ha nem
az Úr szent anyjától? Azt gondolták: Ha Krisztus szent anyja oly szerfölött
ad hálát a mennyei kenyérért, mint ha magát ily kegyelemre méltatlannak
tartaná, mennyire kell akkor nekünk szegény bűnösöknek hálálkodnunk!
Egy király megköszönné, ha őt a pápa meglátogatná, s a legnagyobb ünne-

pélyességgel fogadná, mennyire kellene akkor egy szegény embernek hálálkodnia, ha a kereszténység atyja hozzája jönne! S mennyire kell nekünk hálát adnunk a szent áldozásért, kik soha sem tudunk olyan cziboriumot készíteni, mint a boldogságos Szűz, s egy tiszta üveget is csak nehezen tudunk nyújtani! Igazán nem megszegyenyítése az édes Üdvözítőnek, ha valaki csak egy negyedóraig sem tud imádkozni a szent áldozás után? Nem hálátlanság, ha a keresztények az áldozás napján félig megrészegevedve késő este térnek haza, vagy a délutáni istentiszteletet elegendő ok nélkül elmulasztják?!

Ha Mária, a mit nem tudunk elgondolni, Krisztus vétele után a Megváltót elfeledte s elhanyagolta volna, ez nem volna egészen természetellenes. De ha mi szegény bűnösök, kik annyiszor megbántjuk az Urat, ugyanabban az áldozásban részesülünk, melyben a boldogságos Szűz, azután pedig Krisztust elhagyjuk, igen, tövisekkel koronázzuk, megostorozzuk és keresztre feszítjük súlyos bűneinkkel, hozzá a szent áldozást még kelletlenül fogadjuk, huzzuk-halasztjuk, súlyos bűnökbe esünk s azokban sokáig megmaradunk, nem kellene az égnek e miatt eliszonyodni? Értsétek meg, hogy Istennek az ő igazságosságánál fogva ilyen keresztényt, ha bűnbánat nélkül hal meg, el *kell* ítélnie, s a pokolnak rettenetesnek kell lennie! Igen, a katolikus egyház ép oly kevéssé okozta, hogy elkárhozzék, mint hogy ez a torony nem azért van itt, hogy róla leessék; de a ki ezt használja fel, hogy magát róla levesse, sokkal borzasztóbban esik, mint a ki csak a háztetőről zuhan le; és a ki a katolikus vallásban súlyosan vétkezik s az után nem tér meg és elkárhozik, a másvilágon nagyobb kinokat fog szenvedni, mint a pogányok és törökök.

Nos, a szent áldozás ép oly kevéssé oka, hogy valaki elkárhozik, mint hogy a boldogságos Szűz Jézust azért foganta, hogy vesztébe rohanjon; igen, egy keresztény, ki vallásbeli kötelmeit pontosan teljesíti, nem vesztet el; egy katolikusra nézve valóban nehéz s erőlködésbe kerül nem jutni a mennyországba. Krisztussal magatokhoz veszitek az örök boldogság zálogát. De mindig emlékezzünk meg arról, mik vagyunk s mink van, hogy úgy ne járjunk, mint az az orvos. Azért gyakran imádkozzatok: Áldott vagy te az asszonyok között, — gondoljatok Máriához való hasonlatosságtokra, készüljete jól elő a szent áldozásra s adjatok hálát illendően, járuljatok gyakran az Ur asztalához, s akkor Mária által el fogtok jutni Jézushoz az örök boldogságba.

ÚRFELMUTATÁSRA.

(Cordula Peregrina után.)

Tenéked élek, csak tenéked,
Én üdvözítő Istenem,
Szívemnek minden gondolatját
Csupán tenéked szentelem.
Nehéz, sötét az élet útja,
S én érzem gyöngeségemet,
Azért világító sugárként
Add nékem szent kegyelmedet.

Neked halok, Úram, tenéked,
S meghalni már úgy vágyom én.
Hisz a halálnak fátyolán át
Örök élet dereng felém,
De engedj addig megpihennem,
Pihennem édes kebleden,
S a lelkem földi vándorutját
Én akkor jól bevégezem.

Tied vagyok, Úram, én élve,
És holtan is tied vagyok,
Szívemre irt és boldgulást
Csupán tetőled varhatok.
Óh, mert az életnek igéit
Számomra csak te hordozod,
S az oltárt nékem földön is már
Mennyországgá varázsolod.

Milbich Tamás.

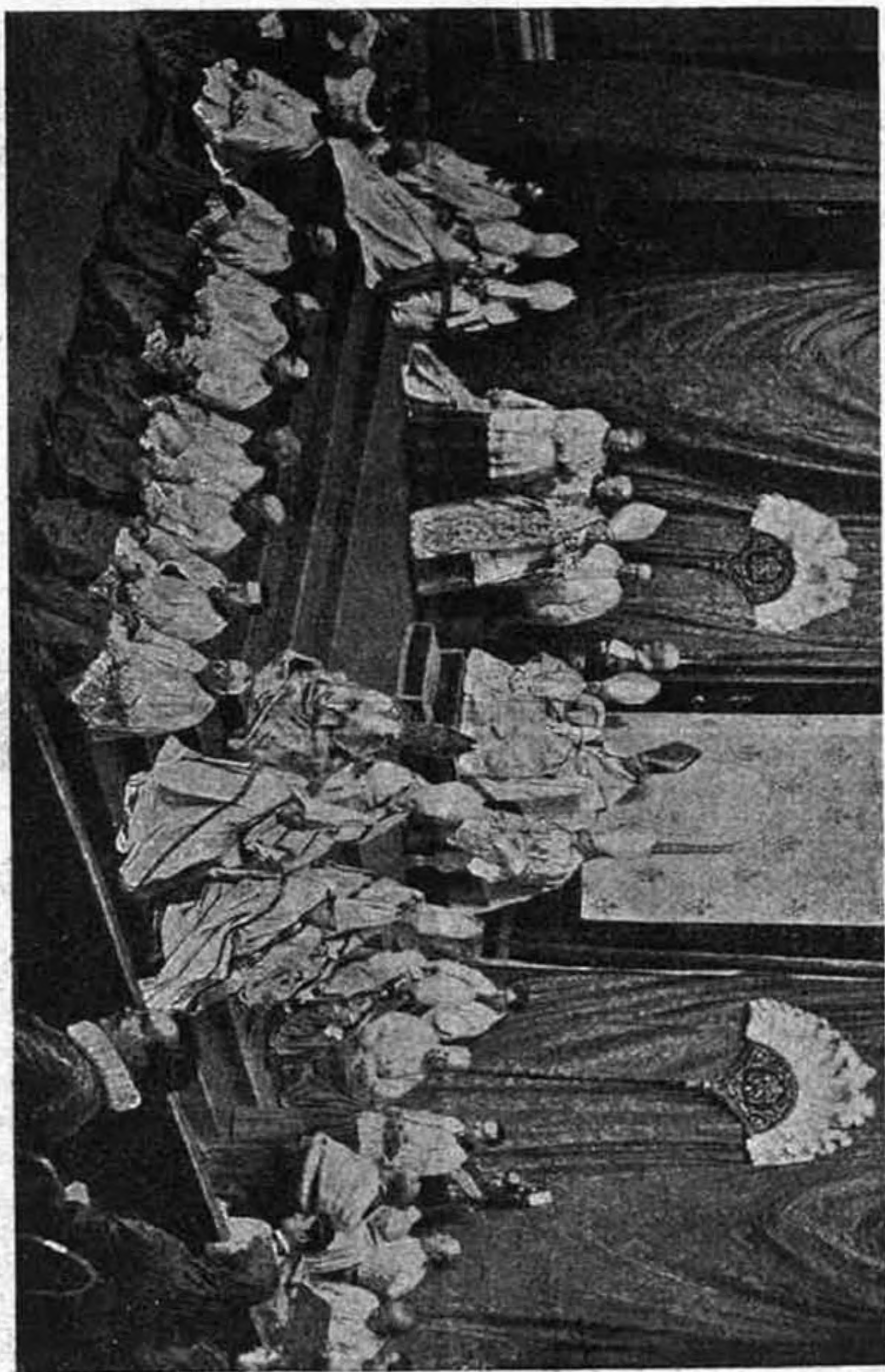
Egy pápai nagymise.

RITKA alkalom, hogy a Szentatya szent Péter templomába megjelen s személyesen végzi az ünnepi nagymisét. De ha megtörténik, oly fény és lélekemelő szertartások kíséretében történik, hogy nem egy másvallású ep ily ünnepélyes szentmise alatt szerzett meggyőződést a katolikus anyaszentegyház isteni szervezetéről s lépett be annak szent egységébe.

Az ily fényes szertartás természetesen semmiben sem különbözik a mindennapi kismisétől. Ugyanaz az Ur Jézus jelenik meg az ő helytartójának hívó szavára a diszes oltáron, mint a ki az egyszerű falusi templom szegényes oltárára ereszkedik, a legutolsó pap szavát is fogadván.

Csak a keret más tehát Rómában az ünnepi pápai mise alatt. Mintha csak az egész katolikus világ adna kifejezést hódolatának minden képzeletet megragadó módon, fenséges szertartások között az ég és föld kenyérszínbe rejtőző Urának. Ezért nagyobbyszerű, ezért fényesebb az ünnepi szentmise ott, a hol a kereszténység szive dobog; a szív melege bensőbb, dobogása hangosabb ott, a szeretet legnagyobb miszteriumával szemben.

Mai képünk ily ünnepi nagymise egyik jelenetét ábrázolja. Körülvéve az anyaszentegyház büszkeségeitől, a bibornokoktól és főpapoktól, ünneplő Szentatya a szent titkot s vár Annak leszállására, kinek ő helytartója s ki

Mikor a pápa misézik. Főnt a trónuson X-ik Pius pápa misemondó ruhában.
Jobbra-balra bíborosok, patriárhák, püspökök, kanonokok, hátul a testőrség egy tagja mint díszőrség.

előtt hódolattal hajtja meg fejét és térdét, jelezve, hogy hódolnia kell előtte, az oltárkirály előtt minden teremtménynek, minden méltóságnak és dicsőségnek.

Egy gyönyörű monda.

AJÁMBOR keresztény érületnek nem volt elég az igazi kereszt történetét ismerni attól a naptól fogva, melyen azt a Megváltó megszentelte és a keresztény hit szimbolumává tette: a keresztény nép megteremtette annak előtörténetét is, mely ámbár csak monda, mégis bizonyos nagy, varázsos hatással van a szivre és lélekre.

Ádám, a mi ősatyánk — így szól a monda — késő aggkorában az idő és a munka terhe alatt görnyedezett. Egy napja sem telt el életének a nélkül, hogy őt Isten ítélőszavára ne emlékeztesse, melyet a paradicsomban hallott:

— Orczád veritékével eszed a kenyeret, miglen visszatérsz a földbe, melyből vétettél.

Egy reggelen, midőn betegágyából fölkel, érezte, hogy életének vége közeledik. Magához hívta fiát, Szethet, a kit neki Isten Ábel helyett ajándékozott és így szólt hozzá:

— Fiam, a halál engem el fog ragadni, érzem. Láttam, midőn testvéred, Ábel, meghalt s immár az én óráim is érkezett, hogy elszenvedjem a bűn büntetését.

— Atyám — mondá Szeth keservesen sirva — szavaidból következtetve a halál valami borzasztó dolog lehet. Nem kívánom halálokat. Kell a földön egy növénynek lenni, mely megszabadít a haláltól. Fölkeresem azt, ha a gyönyörnek ama kertjébe kell is mennem, melyről annyi csodás dolgot beszéltél.

— Fiam — válaszolá Ádám fejét csóválva — nem tudod, hogy a paradicsomba belépni Ádám gyermekeinek örökre megvan tiltva? Egy angyal őrködik a bejáratnál lángoló karddal.

— Nem tesz semmit! Meg fogom kísérteni; talán meg tudom indítani a boszu angyalát. Add rám, atyám, áldásodat! Remélem, nemsokára visszatérhetek a növénynyel, mely életedet meg fogja őrizni.

Ádám megáldotta fiát s elbocsátotta. Szeth bebarangolta a földet, hogy az életfáját fölkeresse. Egy napon a hosszú vándorlásban egészen kimerülve, de telve reménységgel megérkezett a paradicsom kapujához.

— Vissza! — kiáltotta feléje a villámló kardú angyal — ez a kapu minden halandó előtt be van zárva.

— Szolgája a Mindenhatónak, induljon meg a szived! Én Szeth vagyok, Ádám fia. Atyám élet-halál közt lebeg s én csak egy ágat akarok keresni az életfájáról.

— Fordulj vissza, Ádám fia, már késő! Atyád már meghalt s el van temetve a hideg földbe... De adok egy galyat az életfájáról, ültess el az

ő sirján. Egy napon Ádám nemzetségének a föltámadás gyümölcsét fogja teremni.

Szeth elvette a galyat. Midőn Ádám kunyhójához érkezett, elhagyatva, üresen találta azt. Nem messze tőle egy kis halom vont a magára figyelmét: az volt atyjának sirja. Elültette rá az ágat, mely gyökeret vert és nőni kezdett. Nemsokára magasra nyult, ágai szélesen kiterjeszkedtek s beárnyékozták Ádámnak és utódainak sirjait.

De az emberek mindig nagyobb számban hajoltak a bűnhöz. Midőn gonoszságuk mértéke betelt, Isten elhatározta, hogy megbünteti őket s megparancsolta Noénak, hogy bárkát építsen. Noe levágott egy ágat a nagy fáról s fölhasználta a bárka építésénél. Így mentette meg első ízben az életfája Isten fiait. Midőn a vizözön megszűnt, Noe galambja ezen a fán pihent meg s erről hozta az ágat a bárkába. Erről vette a fát Noe első áldozatához s később ez szolgáltatta az anyagot Ábrahámnak az oltárhoz, melyen Izsákot kellett vala föláldoznia.

Mózes látta a fát a maga hatalmas nagyságában. Erről származik botja, melylyel Egiptomban annyi csodát művelt s a pusztában a sziklából vizet fakasztott. Végre kapzsi emberek ledöntötték a fát s hidat csináltak belőle egy rohanó hegyi patak fölé. Évszázadok teltek el, ezer és ezer ember járt keresztül a hidon. Mindnyájan érezték e közben, hogy a szívük elfogódik és összeszorul, de nem tudták ennek okát adni. Midőn Sába királynője Jeruzsálembé utazott, hogy a nagy királyt, Salamont meglátogassa, a hid megpillantásakor bensejét heves izgalom fogta el. Nem akarta az életfáját érinteni s úgy gázolt át a patakon. Salamon a fát a templom építésénél akarta fölhasználni, de a kézművesek nem tudták azt kívánsága szerint értékesíteni.

Salamon és utódai bálványimádásba estek. Isten e miatt megharagudva, rengeteg sok esőt bocsátott a földre, melyektől a folyók annyira megdagadtak, hogy kiléptek medrükből s egész vidékeket elborítottak és elpusztítottak. A hidat elragadták a habok, de mégis a patak ágyában maradt és senkisémm gondolt arra, hogy onnan elvigye. De midőn az Isten irgalmasságától kijelölt óra elérkezett, az emberek gonoszsága ismét megtalálta az életfáját. A szomorúság és szenvedés éjjelén, melyen a Megváltó keresztalátra ítéltetett, az ő keresztrefeszítői, midőn egy igen nehéz fát kerestek, hogy azt vállaira helyezték, rágondoltak a fára, mely a patakban használatlanul hevert. A durva poroszlók nagy nehezen kiemelték s belőle csinálták azt a keresztet, melylyel a Megváltó szétmarczangolt vállait megterhelték. A Golgotha tetején mély gödröt ástak, hogy a keresztet belehelyezzék; e közben csontokat és egy koponyát találtak: ezek voltak Ádám földi maradványai! A koponya a kereszt tövéhez gurult s reá hullottak az első vércseppek, melyek a keresztről lefolytak a világ megváltására.

Igy tehát a fa nagyon is véres gyümölcsöt termelt, de életet ad mind-annak, a ki belőle táplálkozik. Oh nézd csak, az életfája nő, egyre nő, a vihar fenyeget, de az állandóan növekedik. Már a világ nagy része árnyában pihen, de az egészek alatta kell nyugodnia. Oh, fája az életnek, édes kereszt, légy tőlünk üdvözölve, egyetlen reményünk te, légy üdvözölve!

A Karszton át tél idején.

AGY ALAKULTAK a körülményeim, hogy Fiuméba kellett utaznom. Tavaszkor, mikor elolvadt a hó és csak a szakadékokban maradt belőle valami kevés hirmondónak, már jártam arra. Sőt nyáron is, mikor a nálunk bízótérlelő napsugár ott csak a legelő világos zöldjét festegette haragosra. De télen még nem jártam. Persze annál nagyobb érdeklődéssel vártam, milyen lesz a különben is vadregényes táj így kemény tél idején? Várakozásomban nem csalódtam. Csupa hangulat, csupa gondolatébresztő volt az egész.

De menjünk sorjába.

Reggel nyolcz óra előtt már a kocsiban ültem s a mikor nyolczat mutatott az órám, egy-két hangos kiáltás, néhány ajtócsapkodás hangzott, aztán egy éles fütty s a vonat nagy zakatolással nekivágott nagy utjának. Még szét se nézhettem, kicsodák-micsodák utitársaim s már a Dunahidon robogtunk keresztül. Kelenföld, Budafok is hamar elmaradtak. Mire pedig az újságomat végigböngésztem, a daliás idők híres családjának, a Laczkfiaknak, meg a gögös, nagyravágyó Garáknak vára: Simontornya tűnt szemembe. Kopottas, vakolatlan falait élénk tárta a nyári lombot elpusztító egyetlen tél s a mint meghuzódnak szerényen a templom keresztos tornya falai, szinte kőbe építve láttam az Ur Jézusnak mondását: «Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem mulnak». (Máté 24, 35.) Még jobban beigazosodik ez Dombovárnál. Itt ugyanis hiába keresi szemünk a XVI. században épült várat, mely hosszú évtizedeken keresztül a hatalmas török basák és székényes, biztos lakása volt, ma már romjai sincsenek meg. Elmult, elenyészett, mert «a ki igéimet hallja, de azokat nem teljesíti, hasonló lesz a felold emberhez, ki házát fvényre építette. És szakadt az eső, jött az árvíz, a szelek fúttak és ama házra rohantak; és összedőlt az és nagy volt romlása». (Máté 7, 26, 27.) És a dombovári török erősségben ilyen esztelenek laktak.

Nincs időnk azonban tovább szőni e gondolatot. Szaladunk gyors menetelással tovább. Az uton ballagó vándor keresztet hányva magára, tekint utánunk. De hiába néz. Mi a domb alá kanyarodunk s Kaposváron vagyunk, ebben a nagyravágyó városkában. 1850-ben ugyanis alig volt 4500 lakója s nagyközség volt csak. Ma már 15.000 ember él benne és

rendezett tanácsu város lett, virágzó gyárakkal, forgalmas kereskedelemmel s mindjobban növekedő iparral. A mulandóság szomorú emlékeztetői után jól esik az emberi törekvés és munka eredményét látni.

De vonatunk se pihen. Már a Dráva hidján robog keresztül, ezen a lusta kényelemmel hőmpölygő folyón át, mely két országot, két népet, két irányzatot választ el egymástól: a magyart és a horvátot. Egymást kölcsönösen megértve kellene egy célra törekedniök, de ők marakodnak és féltékenykednek. Kapronczán, mely már 1308-ban mint város szerepelt, Koprivniczát is kiált a kalauz s midőn a jegyeket vizsgálja, kérését horvátul is megismétli, megtoldván utóljára a némettel is.

A míg azonban e dolgon tünődünk, észre sem vesszük, hogy beleszaladtunk a tél kellős közepébe. Eddig ugyanis nem volt hó sehol s csak a csupasz fák juttatták eszünkbe a telet. De most, hogy kinézünk, megváltozik a kép egészen. Nemcsak a földet borítja hó, hanem az égből is sűrű pelyhekben omlik alá. Ugy hogy Kőrös, illetve Križevac mellett, a melynek első keresztény temploma pedig 1090-ben épült a szent kereszt tiszteletére, már semmit se látni, csak az omló pihéket. De ez se unalmas látvány. Mert a mint a vonat rohanása nyomán támadt légáramlat beléjük kap, olyan forgatagot alkotnak, hogy szinte a boszorkányok tánczó alakjait látjuk az imitt-amott feltünedező, szürkéségbe vesző fákbán.

Mire megszűnik a hóesés, Zágrábban vagyunk. Husz perczig maradunk itt, így tehát van időnk gyönyörködni a XIV. században épült, de alig 25 éve restaurált érseki templom szépségében. A ferenciek temploma még régibb. 1280-ban épült, bár külseje nem igen mutatja s így nem is igen köti le figyelmünket. Különben a város maga is lebilincsel modernségével. De még tetszésünknek se adjuk jelét magyarul, mert ha nem bánt is érte a zagrebi polgár, de oly fitymálva néz végig, hogy jobban sért, mintha gorombáskodnék.

Röviddel tovamenetelünk után, a Száván robogunk keresztül s alig háromnegyedórai utat tevén, a Karsztba vivő három műut: a Lujza-, Karolina- és József-utak kiindulási pontján Karlovácza, illetve Károlyvárosba érkezünk. Innen egészen Generalski Stolig a Mreznicza völgyében járunk. Magát a patakot jégpánczél fõdi majdnem egész folyásában. Partjait pedig az a szüzi fehér hó takarja, a melyen csak imitt-amott látszik az élelmet vagy talán inkább a vizet keresõ vad nyoma. Közbe tanyák és falvak váltakoznak, de oly szegényes mezben, hogy még a füstölgõ kéményt is a jólét jelének látjuk.

Négy órakor a Karsztok felé törtetünk. Az 1182 méter magas és vadregényes Klek-csucs darabos szikláival nyáron is szép, de hóval borítva még szebb és előre meggyõz, hogy nem vész kárba, ha így tél idején is nyitott szemmel utazunk. Eleinte homályosan látszik, de a mint Ogulinba érünk, már tövében vagyunk és élvezhetjük a sziklák tömegének nagyságát.

alakzatainak furcsaságát. A Frangepánok a sziklák oltalma alatt várat is emeltek 1493-ban, de a hol régen daliás vitézek, bátor lovagok gyültek össze vidám tornákra, ott ma ocsmányszájú emberek hűsölnek, hogy a földi igazságszolgáltatásnak is eleget tegyenek bűneikért.

Alig hogy elhagyjuk Ogulint, odakanyarodunk a Dobra partjához, hogy vele kanyarogjunk Katedral-Moraviczáig. Ogulin előtt csak azért nem láttuk, mert bujócskát játszik velünk. Ogulinnál ugyanis egy 38 méter mélységű barlangba zuhog alá a vize s négy kilométernyi utat a föld alatt tesz meg. De Ogulintól fölfelé lépcsőzetesen emelkedik a medre s minden lépcsőnél csinos zuhatagocskákat alkot. Ezek a helyeken jégmentes, de a hol a medre nem elég lejtős arra, hogy gyors sietésre készítse a folyócskát, ott bizony erős jégburok fűdi. Ez sokat ront érdekességéből, mert hó fűdvén az egész vidéket, szinte föl se tűnik, hogy ott patak is van.

Delniczenél már csak fenyvesek sötét tömege enyhíti a hóval borított vidék egyhangu fehérségét. Ličnél pedig ezek is elmaradnak s itt az igazi Karszt. A nap már rég lement. És a sziklák sötét tömege, melyet hó borít, a hold bizonytalan fényénél kísérteties képet mutat. Mintha minden egyes sziklatömb megszépülne havasi mezében s új alakot nyerne. A mint pedig nézegetem e kísérteties világot, a maga fantasztikus alakjaival, szinte az emberi életet látom magam előtt szimbolizálva.

Hiszen mi az emberi élet? Kemény munka, melyet sötétté tesz az a tudat, hogy a munka vállunkra rótt és később számon kérendő kötelesség. Mulékony élvezetek, szórakozások elveszik ugyan a ridegségét és segítenek képzeletünknek, hogy ez szebbnek lássa, mint valóban, de azért, mint a Karszt sziklája, sötét tömeg marad a hó alatt is; úgy marad az élet is kemény munkának, minden szórakozás, mulatság és élvezet daczára. És a mint a hold fénye se változtat a Karsztok lényegén, úgy nem változtat az élet lényegén a tudomány, a művészet fénye sem. Csak enyhíti a komorságát, a sivárságát, de azért az élet marad az, a mi: komoly munka, mely feszített erős izmokat követel és el nem lankadó buzgalmat, meg el nem fáradó tevékenységet.

Érezzük ezt mind, a kik csak élünk. Terhe alatt görnyedezünk s nem egyszer panaszkodunk elviselhetetlensége miatt. Pedig nincs igazunk. Mert a mint Meja mellett robogott lefelé a Karsztról vonatunk, a templom ablakán kivillant az örök lámpa fénye s ez eszembe juttatta, hogyha a szórakozások, mulatságok, élvezetek, tudomány és művészet nem változtathatnak is az élet, a reánk váró kemény munka lényegén, de ime, a tabernakulumban élő Istenemberben van talizmánunk, mely erősíti izmainkat, fokozza buzgal-munkát, sarkalja tevékenységünket...

De nem folytathattam tovább. A vonat nagyokat fujva megállt. Fiumében voltam.

Jeszenszky Kálmán.

Mit csináljunk a szép kis gyermekkel?

JUSTINIÁNI szent Lőrincz mint velencei patriárka karácsony éjjelén az ünnepi szentmisét mondotta egy izben. Isten e választott embere mindenkor oly épületes buzgósággal végezte a szent cselekményt, hogy papjainak és hiveinek egyaránt például szolgált. De ez esetben különösen mély buzgóság töltötte el főpapi szivét. Urfelmutatás után volt már s mély buzgóságba merülve egyszerre csak leírhatatlan boldogság sugárzott le arczáról s a körülállok sejtették, hogy lélekemelő látományban van része. Miután a szent elragadtatása sokáig tartott s a misében beállott szünet feltűnést keltett a hivek között, a diákonus közelebb lépett hozzá s gyengéden figyelmeztette. Erre fölocsudott a szent férfiú s végtelen szeretetet, de gyermeki aggodalmat is sugárzó arczczal rebegé: «Jól van, folytatom a szentmisét, de mit fogunk csinálni a gyönyörű kis gyermekkel. Csak nem hagyjuk egyedül és ruhátlanul kinn a hideg éjszakában?»

Kedves olvasó, nem gondolod, hogy a tabernakulum elé állva neked is ismételni kellene Justiniáni szent Lőrincz szerint: «Mit csináljunk a kedves kis gyermekkel». Rávinne a lelkünk, hogy ott hagyjuk elhagyatott hideg magányban a kis Jézust az Oltáriszentségben? Igaz ugyan, hogy megdicsőült teste nem szenved már hideget, nem visel el érzéki fájdalmakat, de bántó reá nézve hiveinek hideg közömbössége, végtelen szeretetének semmibevevése. Mit tegyünk tehát a kedves kis gyermekkel? Nemde megörvendeztetjük és megkönnyebbitjük szivét viszontszeretünkkel? Megnyitjuk előtte saját buzgalomtól lángoló keblünket, hogy a szent áldozásban oda betérve, meleg hajlékra, szerető otthonra találjon s e vendégszerető házban kárpótlást nyerjen azért a nagy hidegségért, melyet a világban kellett elviselnie. Meg akarjuk látogatni a kedves kis gyermeket minél gyakrabban a tabernakulum magányában, hogy megvigasztaljuk azért a nagy elhagyatottságért, melyben a világban része van. S nem feledkezünk meg arról sem, hogy az Ő testvérei azok a szegény, elhagyatott gyermekek, kiknek semmijük sincs s kiken az Ő szeretetéért segíteni akarunk, mert tudjuk, hogy ez az elhagyott kedves kis gyermek áldást és boldogságot hint mindazokra, kik az Ő magányát élénkitik, szomoruságát enyhítik s iránta szeretetre gyuladnak.

A legméltóságosabb Oltáriszentség ártatlan gyermek kezében.

ANÉMET-FRANCZIA háború idején egy csapat porosz katona érkezett egy Dijon melletti kis falucskába, hogy az éjt ott töltsék. Mivel a faluban a templomon kívül épen semmi nagyobb épület nem volt és az apró házikók képtelenek voltak annyi katonát befogadni, a csapat vezetője kimondta, hogy katonáit a templomban fogja éjjelre elszállásolni.

A plébános nem volt otthon; nemrégén egy távoli beteghez ment, a honnan csak néhány óra múlva térhetett vissza. Már pedig bizonyos, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget nem szabad a templomban hagyni, míg a katonák ott tanyáznak, hanem legalább be kell vinni a sekrestyébe. Hanem hát ki legyen az, a ki a Szentséget megfogja és a sekrestyébe vigye? A község előkelőbbjei ott voltak a templomban és tanakodtak. Először abban egyeztek meg, hogy a sekrestyés vigye el a Szentséget, de az határozottan kimondta, hogy ő meg nem érinti azt, mivel ő arra nem méltó. Először kérte föl bárkit, senki a Szentséghez nyulni nem mert. Végre egy szegény földmives emelte föl szavát és így szólt: «Az én Mariska lányom most négyéves; bizonyára tisztaszivű, ártatlan angyalka ő. Én azt mondom, ő vigye át a Szentséget a sekrestyébe. Ugy lesz, hogy odaviszem őt az oltárhoz, kinyitjuk a szentségház ajtaját, fölemelem a kis leányt, ő majd megfogja kezecskéivel a Szentséget és én karjaimon beviszem a sekrestyébe és így ő kivülte egyikünk se érinti meg a szent edényeket». — «Helyes, nagyon jó lesz! Éljen a kis Mariska!» Az atya hazasietett a kis leányért, a kit csakhamar el is hozott. A jelenlevők letérdeltek az oltár előtt; a sekrestyés kinyitotta a szentségház ajtaját. Az apa fölemelte leánykáját a szentségházig, aztán biztatták őt, hogy fogja meg az áldoztató kelyhet, szorítsa magához, hogy el ne ejtse. Mariska így cselekedett; átnyalábolta, szívéhez szorította a drága terhet és vitte be a sekrestyébe, a nép pedig térdencsuszva követte őt.

Oh mily drága, oh mily feledhetetlen emlékű napja lett ez a kis Mariskának! Hiszen kis kezeivel fogta, szivecskéjéhez szorította azt a szent edényt, a mely Jézust foglalta magában. Azonban még sokszorta nagyobb kegyelemben van nekünk részünk, valahányszor csak áldozunk. A szent áldozásban Jézus maga közeledik hozzánk; mi nem szent edénybe zárva, hanem szivünkbe fogadva hordozhatjuk őt. Oh öröm! oh soha meg nem érdemelt kegyelem!

«Kath. Sonntagsblatt»-ból.

~ VEGYESEK ~

Január 1-én hunyt el a nagynevű reims-i érsek, **Laugenieux** bibornok. A boldogult nemcsak hazájának volt hű fia s Egyházának igaz szolgája és törhetetlen harczosa, hanem az eucharisztikus mozgalomnak is egyik leg-lelkesebb pártfogója és előharczosa. 1825-ben született Villefrancheban s már igen fiatalon hivatást érezve a papi pályára, a párisi egyházmegye növendéke közé lépett s 1847-ben pappá szenteltetett. Csakhamar a nagy-kiterjedésű szent Ágoston-plébánia élére helyezte őt főpásztora, hol bámulatos működést fejtett ki a katolikus egyesületi élet terén. Később általános

érseki helynök, 1873-ban tarbesi püspök s a következő évben reims-i érsek lett. Ő indította meg tulajdonkép a mozgalmat; Jeanne d'Arc szenttéavatása érdekében. 1900-ban tartatott a jeruzsálemi eucharisztikus kongresszus s XIII. Leo pápa erre mint követét Laugenieux bibornokot küldte, ki addig is s azóta is a legélénkebb részt vett a szentségi művekben. Legutóbb 1903. és 1904-ben emelte föl az ősz bibornok szavát, midőn az egyházüldöző franczia kormány egymásután záratta be az Ur Jézus hajlékait s tiltakozott az Egyház üldözése ellen. Halála gyászba borította nemcsak a franczia, hanem az egyetemes egyházat.

* * *

Abafáji gyermek-oltáregylet. Még ilyen is van? Van bizony. Báró Huszárné minden héten csütörtökön az iskolába gyűjti a kis falusi iskolás leánykákat. Szászrégenből kihozat egy kézimunkatanítónőt s ennek a felügyelete alatt dolgoztatnak a kicsinyek. És pedig mit? Csipkéket kötnek, pallákat varrnak a templomnak. Van évente kiállításuk, a hol a szorgalmasok jutalomban részesülnek s munkájuk legnagyobb részét a báróné megveszi tőlük. A szerkesztő saját szemével látta ezt a szép jelenséget.

* * *

Szilveszter es é je egy főuri családban. Együtt ült a család, beszélgetnek, olvasgatnak. De ime éjfél üt az óra. Az urinő fölkel s azt mondja: «Most menjünk be a kápolnába egy kis szentségimádásra». Azután boldog újévet kívánnak egymásnak s mentek nyugalomra. Hogy örülhet ily családnak az Ur Jézus!

(E. O. L.)

* * *

Rettenetes szentségtörések szomorú híre érkezik ismét Franciaországból. Két hét leforgása alatt 12 helyen rabolták meg a szentségházat. Poissyban, hol IX. Lajost, a francziák szent királyát megkeresztelték, december 10-én, szombati napon, éjjel 12 és 1 óra között elrabolták az áldoztató kelyhet, drága tartalmával, a szent Ostyákkal együtt. — Normandiában épen nem ritka eset, hogy durva, szentségtörő kezek földulják a szentségi Jézus földi szerény házikóját. — Guibray-ban is föltörték a szentségházat. — Ussyban a plébános épen áldoztatni akart, midőn észreveszi, hogy a szentségház föl van törve és az áldoztató kelyhet a benne levő szent Ostyákkal együtt elvitték. Feltűnő, hogy még eddig soha sem jutottak a szentségtörők nyomára. — Tehát mégis való az a rettenetes tény, hogy némely helyen, különösen Franciaországban ugyszólván rendszeresen üzik a szentségház durva, szentségtörő megsértését és az imádandó szent Ostyák elrablását? Borzalom csak rá gondolni is, hogy mit művelnek az istentelenek a szent Ostyákkal. Olyan dolgokat olvastunk erről, hogy ki sem merjük egyelőre írni. — A durván megbántalmazott Jézus pedig várva-várja a résztvevő nemes lelkek engesz-

telő imádását. — Szeretett olvasóim, ne elégedjünk meg e sorok puszta elolvasásával, de még a kihullatott részvétlkönyekkel se érjük be, hanem tegyünk valamit az Ur ~~sz~~us megengesztelésére: végezzünk egy engesztelő szentáldozást e célra, vagy legalább egy rövid szentséglátogatást.

(Reménységünk.)

Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya.

○○○○ Angol regény ○○○○

(Folytatás.)

Fordította: FLUCK JOLÁN.

— Érzem, hogy a béke angyala vagy s hogy nagyot vétettem az ég ellen és ellened, bár te nagylelkűleg elfelejtesz minden bántalmat.

May önkéntelenül végig simitá kezével homlokát, melyen még akkor is látható volt a korbácsütés nyoma.

— Oh én nyomorult, kezet emeltem egy gyöngé védtelen leányra, a ki azonfelül még unokahugom is, megjegyzem azonban, hogy ezt akkor még nem tudtam, mert rég meghasonlottam volt családommal s így sem anyám, sem bátyám, sem a te tartózkodási helyedről nem volt tudomásom. Csak mikor Dániellel hallottalak beszélni, lett világos előttem, hogy ki vagy.

— De miért ment a barlangba, a helyett, hogy a katonák között maradt volna?

— Azért, mert el akartam velük foglaltatni a barlangot itt; de az ár oly rohamosan nőtt, hogy megijedtek s egyik sem mert velem leereszkedni. Bennem azonban forrt a gyűlölet és lementem. Ők azalatt a másik barlangba igyekeztek s így akadtak rá a sziklafolyosóra, mely a «halál barlangjával» összeköttetésben áll.

— Miért nem figyelmeztette bátyját a veszedelemre, mely életét fenyegette, ha fölismerte őt?

— Mert tudtam, hogy már késő; az egész sziget lakóinak sorsa annak az embernek a kezébe volt letéve, a kit te is láttál s a ki sem kiméletet, sem szánalmat nem ismert. Részben megrémültem attól a gondolattól, hogy testvérgyilkosnak fognak tekinteni s ezért iparkodtam elbujni a barlangban, míg ott kint a merénylet sikerül. Nagyfoku izgatottságomban egészen megfeledkeztem a dühöngő viharról s csak azután vettem észre a veszélyt, a mely környékezett. Csolnakom eltűnt, valószínűleg valamely menekülő magával vitte. Nem maradt egyéb hátra nagy szorongatásomban, mint az oltár lépcsőjére hágni, a mit meg is tettem.

Szegény May nagyot sóhajtott, a mint e borzalmas nap fölidéződött emlékében. Az akkori események oly eleven színekben rajzolódtak lelki szemei elé, hogy az az elkeseredett gyűlölet, mit bátyja ellen érzett s mit

már oly hősiezen sikerült legyőznie, ismét erőt vett rajta és visszavonta kezét a lovag kezéből. De azután eszébe jutott Ő, kinek fenséges példáját követni akarta, elfojtott magában minden fölháborodást s kezét ismét bátyjának nyujtá. Bárminő hirtelen is történt ez, Netterville John észrevette és így szólt:

— Ugy-e, May, csak azért bocsájtasz meg nekem, mert keresztényi kötelességednek tartod? De nem birsch s nem is fogsz sohasem szeretni.

— Oh ne beszéljen így, édes bátyám, ne beszéljen így, mindég fogom szeretni önt s bizonyára vannak gyermekei s felesége, a kik még jobban szeretik.

— Nincsenek — válaszolá Netterville nagyot sóhajtvá. — Feleségem meghalt s egyetlen gyermekem remeg, ha bűnös atyját megpillantja.

— Meghalt! — kiáltá May. — Én ugyan nem ismertem őt, de hallottam, hogy szép és fiatal volt.

— Igen és nagyon szerettem őt, Isten a tanum reá. Ő is szeretett engem, addig a végzetes napig... Oh, May, ha tudnád mily rettenetesen bűnhődtem! Testvéreimet hóhérok kezébe szolgáltattam ki, de nem azért, mert testvérem volt, hanem mert gyűlöltem a hitet, melynek szolgájául szegődött. Beismerem édes May, hogy azért gyűlöltem ezt a vallást, mert átokkal sujtja azokat, kik hűtelenek lesznek hozzá. Szegény jó anyám, hogy megkeserítettem végső perczeit!... Feleségem halálával csordultig megtelt szenvedéseim kelyhe. És annak is én voltam az okozója, hogy nőm ily korán elhagyott, az én bűnöm törte meg ifju életét. Még betegségében sem ápolhattam őt, mert iszonyodott tőlem, a testvérgyilkostól s nem engedett ágyához lépnem! Érted tehát minő rettenetes kínokat szenvedtem?

— És a gyermek, a szegény gyermek? — kérdé a leány részvevő hangon és gyöngéden megszorította a bátyja kezét.

— Ő szegényke anyjával együtt érezett, észrevette, hogy szülője mennyire fél tőlem és hogy remeg, ha megszólítom; ő is úgy tett s mikor anyja sirjától haza akartam vinni, vonakodott velem jönni.

May úgy vélte, hogy a tizéves fiucskát bizonyára a gyászeset félemlítette meg s mindenképen igyekezett bátyját megnyugtatni, de az csak fejét rázta:

— Fiam fél tőlem és megvet engem — mondá szomorú hangon — de most már azzal sem törődöm. Azt tanácsoltad nekem, May, hogy életem hátralevő napjait vezeklésre s bűneim megsiratására használjam föl. A te jóságod meghatotta szívemet s én hallgatok reád. De előbb látni akartalak még egyszer. Megtudtam, hogy Nápolyban vagy, ide jöttem tehát, mert beszélni valóm volt veled. Holnap belépek a camalduli zárdába s ott vezekelni fogok mindaddig, mig Isten magához nem szólítja meggyötört lelkemet.

— Elhagyja egyetlen gyermekét?

— Nem hagyom el, May, sőt sokkal jobb kezekre bízom őt. Viseld te gondját neki!

— Én? — kérde May ijedten.

— Hallgass reám — folytatá a lovag — ime egy nyilatkozat sajátkezű aláírással, melyben fiatalságod daczára is gyermekem gyámjául választalak. Jogom volna cselekedeteid fölött örködni, de mindenben teljes szabadságot adok neked. E másik nyilatkozatban visszaadom neked a netterville-i uradalmat. Számodra is jelöltem ki gyámot, mert ezt a törvények így kívánják, de megígértettem vele, hogy birtokoddal korlátlanul rendelkezhetel.

— De én nem vállalhatok el ennyi felelősséget, nagyon fiatal vagyok hozzá!

— Korodat tekintve csakugyan fiatal vagy, de olvastam a lelkedben és meg vagyok felőle győződve, hogy kötelességedet mindig hűen fogod teljesíteni. Tedd el jól ezt az irást. Fiamnak vagyonodból egy fillért sem tartottam meg, menjen koldulni, méltó büntetése lesz ez egy hitehagyott apának.

— Nem, nem fogadhatom el, lehetetlen! — válaszolá May határozottan. — Csodálom bűnbánatát, de nem zsákmányolhatom ki azt.

— Nem fogadhatod el? mondod. Tudd meg tehát, hogy ez nem tévedés, mert e nyilatkozat csak másolata annak, mely a királyi közjegyzőnél van letéve.

— De bátyám — jegyzé meg a fiatal leány — önnek nincs joga ahhoz, hogy gyermekét, a jogos örököst, vagyonától megfoszsza.

— Bocsáss meg, édes hugom, de igenis jogom van hozzá; e birtok nem hitbizomány s cselekedetemmel csupán az igazságnak teszek eleget. Azt gondolod, hogy az igaztalanul szerzett birtok boldoggá tenné fiamat? Hidd el, hogy ezzel el akarom feje felül háritani azt az átkot, mely az atyák bűneiért az ártatlan gyermekeket sújtja. És te, kedves May, leánya és huga azoknak, kiknek halálát okoztam, mondd még egyszer, megbocsájthatsz-e bűnös bátyádnak.

Ekkor May már csak könyvek közt rebeghette el bocsánatát. Nagyon meghatotta őt bátyjának lelki nagysága. Teljes szivéből megbocsájtott neki s megígérte, hogy kis öcscsén gyöngéd szeretettel fog örködni. A lovag ezután hálásan megszorította a leány kezét s gyors léptekkel eltávozott, May pedig gondolataiba merülve nézett utána.

Néhány percz alatt tisztában volt tervével. Elhatározta, hogy a rábíztott fiucskát öseinek hitében fogja fölnevelni s ha nagykoru lesz, visszaadja neki összes vagyonát, ő pedig lemondva a világról, Istennek szenteli életét. Folytonos tervezgetés között fölkereste Ágnest s a kis beteg szobájában tartózkodó ladynek átnyújtotta a lepecsételt iráscsomagot.

— Nagyanyám — szólítá meg őt — az imént ugy-e azt akarta tőlem kérdezni, miért hordozzák az utcán az Oltáriszentséget? Most könnyebben megfelelhetek erre, mert az imént volt itt legnagyobb ellenségem és én megbocsájtottam neki.

— Ellenséged, édes May?

— Igen, Netterville John, szüleim gyilkosa és az is, a ki a világon legjobban a szívemhez volt növe.

— Netterville! Itt!...

— Igen. Épen most hagyta el a házat.

Lady Ozanmore, a ki igen jól ismerte unokája jellemét, egy perczre sem kételkedett szavainak igazságában.

— És megbocsájtottál neki, May? — kérdé csodálkozva. — Valóban nemesen cselekedtél, nagy lelki harczodba kerülhetett, mert jól tudom, hogy Netterville John mit vétett ellened.

— Talán nem is lettem volna képes neki megbocsájtani, ha az Oltáriszentségben elrejtőzött Jézust nem láttam volna pár perczczel előbb az utcán végig vinni s nem imádtam volna térdeimre borulva. De Ő adott hozzá elég erőt, eszembe jutott a megfeszített Istenember szenvedése s az Ő kimondhatatlan szelidsége és jósága, ez megnyugtatta háborgó lelkemet s a bocsánat édes érzését keltette szívemben.

— Valóban May — tette hozzá lady Ozanmore unokáját gyöngéden átölelve — most már értem, hogy csakugyan nem fölösleges a nép közé vinni az Oltáriszentséget.

E pillanatban Ágnes, a ki eddig némán és mozdulatlanul feküdt ágyán, hirtelen fölugrott s térdre vetve magát nagyanyja előtt, így szólt:

— Oh nagyanyám, ugy-e elhiszed most már te is, hogy az Ur Jézus valósággal jelen van a legfelségesebb Oltáriszentségben?

— Igen, édes gyermekem, elhiszem — válaszolá a lady, mialatt fölémelte unokáját és szívéhez szoritotta.

— Akkor hát térj vissza annak az Egyháznak a kebelébe, a mely egyedül ismeri el az Ur Jézus eme véghetetlen jóságát.

Ágnest a beszéd nagyon kimerítette. May észrevette ezt és sietett ágyába visszafektetni a vak gyermeket.

— Menjetek édeseim a templomba — mondá lady Ozanmore — nem-sokára követni foglak benneteket én is, de előbb szeretnék kissé magamra maradni.

Azután eltávozott; Ágnes pedig nővéréhez fordulva, így szólt:

— Milyen boldog vagyok, May, hogy nagyanyánkat sikerült megtérítenünk, mert remélem, hogy katolikus lesz ő is!

— A te angyali szelidséged és jóságod művelte bizonyára e csodát, nem pedig az én hajthatatlan természetem. De hát hogyan is tanulhattad

meg Isten szeretni és szolgálni? Oh, mondd meg ezt nekem, édes kis testvérem?

— Könnyen megtehetem — válaszolá emez.

— Igen, de nem fáraszt-e ki nagyon a beszéd, mert akkor inkább hallgass, bár nagyon szeretném tudni, mi világosította így föl elmédet s mi volt képes lelkedet ily tökéletességre emelni? A te korodban ez valószínű csodaszámba megy.

— Szívesen elmondanám neked, de attól tartok, hogy túlságosan nagy véleményt alkotnál egyszerű testvérekédről. Ez a gondolat már sokat foglalkoztatott. Oh, én igen jól emlékszem arra, mikor legelőször hallottam kimondani Jézus nevét és megszerettem Őt. Rég történt, még egész kicsinyke voltam.

Egy napon azt kérdeztem Benitától, hogy hívnak engemet? «Ágnesnek válaszolá» s ez bárányt jelent. Jézust is «tette hozzá» fölt nélküli báránynak nevezik, iparkodjál reá hasonlítani» Én azután tovább kérdezősködtem, mondaná meg, hogyan érdemelhetném ki ezt? «Tudod» válaszolá a jó Benita, hogy a báránykák szelid türelmes kis teremtmények; ha tehát Jézushoz akarsz hasonlítani, légy te is olyan mint Ő: E magyarázat tökéletesen kielégített s ettől fogva teljes erőmből iparkodtam magamban minden türelmetlenséget legyőzni, bár nem tagadom, igen rosszul esett, ha az emberek vak Ágnesnek vagy egyszerűen kis vaknak neveztek. Kezdtém belátni, hogy vakságom nagy szerencsétlenség reám nézve; gyakran sirtam, mikor nyomorék voltam, eszembe jutott, főként akkor, ha a gyermekek arra figyelmeztettek, hogy ezt vagy azt nézzem meg. Hallottam, hogy nevetnek, játszanak, ugrálnak körülöttem, s én ilyenkor meg sem mertem mozdulni, nehogy elessem. Leültem Benita ajtaja elé s onnan figyeltem a gyermekek szavára. Olykor a zajos nevetések közepette oly magányosnak és szomorúnak éreztem életem, hogy akaratom ellenére is könnyek patakzottak alá arczomon. Máskor idegen gyermekek, a kik nem vették észre, hogy vak vagyok, játszani hívtak, s ekkor azok, a kik ismertek, így kiáltottak fel: «Ágnes vak, nem látjátok, ő nem játszhatik velünk!» Néha még gunyoltak is a gonosz gyermekek, oh, akkor olyan jól esett volna sirnom, az ugy megkönnyítette volna szívemet, de nem bírtam s torkom fájdalmasan szorult össze. Megkísérlettem barátsággal és előzékenységgel megszelidíteni e rakoncátlan gyermekeket; a jó Jézusra gondoltam ilyenkor, kinek szive oly szelid és alázatos volt, s igyekeztem én is hozzájuk mentül szelidebben beszélni. Egy napon nagyanyám így szólt «Jer velem, kis leányom» meglátogatjuk azokat az apáczákat, a kik az Isten bárányát őrzik s éjjel nappal imádkoznak előtte» «És látják őt, nagyanyám?» vágtam szavába, mert még nem tudtam, hogy Ő láthatatlan azokra nézve is, a kik látnak. «Csupán az Oltáriszentségben, melyben lakik válaszolá Benita. Véghetetlen boldog voltam, hogy elmehettem azokhoz a kiválasztott lényekhez, kik Jézussal egy földél alatt lakhatnak.

Oltáregyesületi ügyek.

A budapesti központi oltáregyesület választmánya 1905. február 13-án ülést tartott. Jelen voltak: örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Kánter Károly apát, igazgató, a Mária-Reparatrix zárda főnöknője, Kiss Aladárné másodelnök, Felmayer Vilma, Ghyczy Ida, özv. báró Vécsey Józsefné, Seemayer Károlyné, özv. Heinrich Ferenczné, Fejérváry Coelestin, Cziráky Almásy grófnő, Cziráky Luiza grófnő, Török Hermin grófnő, özv. Rudnyánszky Ferenczné.

Igazgató jelenti, hogy az oltáregyesület 160,000 koronával járul az egyesületi ház felépítéséhez, mely szerződésileg lesz biztosítva az oltáregyesület javára.

Felemlíti, hogy az építkezésekre szükséges kiadások miatt s mert Róma még nem adta meg az intencziókra vonatkozó edvezményt, a legközelebbi évre mintegy 16,000 koronával kevesbedik a jövedelem, miért is a szegény templomokat egyelőre kevésbé lehet majd segélyezni. Jelenti még, hogy Demény Dezső kir. várkaplán úr éveken át nagy buzgósággal kezelte a szentmise-ügyeket, az ő fára-

dozásának és buzgóságának köszönhető, hogy az intencziók annyira fölszaporodtak, miért is a választmány köszönetet mond az intencziókat kezelő káplán urnak. Felmayer Vilma választmányi tag indítványára és ajánlatára, új terjesztőknek elfogadja a választmány Fischer Róza és Fischer Ágnes urhölgyeket.

Az oltáregyesület kiállítását április 6—9-ig szeretné megtartani.

Rómában május 17—21-ig lesz nemzetközi eucharisztikus kongresszus, melyen a budapesti oltáregyesület is képviselteti magát.

Igazgató még a hamvazó szerda előtti három napon a budapesti belvárosi főplébánián tartatni szokott szentségimádásra hívja fel a választmány figyelmét. A szentségimádási körmeneten a választmány és a terjesztők egyesületi jelvényekkel fognak megjelenni. Jézus neve ünnepe előtt kápolnánkban 9 napi ájtatosság volt, a szentbeszédeket Jeszenszky Kálmán ur mondta, melyekért nagy köszönettel van a választmány.

*

A kolosvári oltáregylet folyó hó 10-én tartott rendes havi választmányi gyűlésén báró Huszár Károlyné megtartotta elnöki székfoglalóját, megjelölve azon irányt, a melyet az egyelet élén követni akar.

Követendő példaképen halhatatlan érdemeket szerzett elődjét: Koronics Berta grófnőt mondja.

Megelőzte ezen igazán szép székfoglalót az elnöknő üdvözlötése Schwarzel Adél ügyvivő elnöknő által.

Pollák Lajos választmányi tag az által kivánta ezen választmányi gyűlés emlékét különösen fõntartani, hogy az elhangzott és ünnepélyes hatást keltett üdvözlõ és székfoglaló beszédeket szóról-szóra kívánja jegyzõkönyvbe vétetni; általános tetszés és magasratörõ lelkesedéssel fogadta el a választmányi ülés ezen indítványt.

Ezzel a gyűlés véget ért.

Az 1905. évi oltáregyleti kiállítás március 12-én nyílik meg. Az ünnepélyes megnyitást és fõlszentelést maga Majláth gróf püspök ur õ méltósága végzi.

A kolozsvári oltáregylet szent gyakorlatait a nagy hétben Jeszenszky Kálmán fõtisztelendõ ur tarja Budapesttrõl.

★

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1904 november hóban befolyt díjak.

Walther Ernõné 10 k, Lillek Istvánné 4 k, Lafrankó Károlyné 4 k, Lafrankó Margit 2 k, özv. Gyõrffy Ignáczné 4 k, Gyõrffy Kálmánné 4 k, Hanák Kolosné 4 k, Mihálovics Béláné 4 k, özv. Hergerth Józsefné 4 k, Hergerth Szeréna 4 k, dr. Emmer Kornélné 24 k, Hamvasy Mária 4 k, Fábry Sarolta 2 k, Tuszovszky Gyuláné 2 k, Gervay Luiza 2 k, Gebel Luiza 1 k, Bosor Borbála 1 k, Tézli Mária 1 k, Koch Julianna 24 f, Marasztóni Mária 24 f, Keováry Gizella 24 f, Fuhrmann Katalin 50 f, Lusztig Borbála 24 f, Bozóky Paula 24 f, Zwirna Anna 24 f, Melcher Mária 1 k, Melcher Irma 1 k, özv. Lafrankó Jánosné 10 k, Edvi Illés Gyuláné 10 k, Vrasich Jenõné 4 k, Feith Józsefné 4 k, Hejéczy Józsefné 4 k, Svetehoczkiné 50 f,

Pápai Györgyné 50 f, Jekl Teréz 1 k, Kotay Jánosné 2 k, Offenmüller Mari 5 k, Kremmer Antalné 2 k, Hevesy Sándorné 4 k, Grimm Gusztávné 4 k, König Henrikné 4 k, Frank Pálné 4 k, Szinger Erzsébet 1 k, Lévainé 1 k, Mohos Margit 1 k, Szalay Juli 1 k, Rózsáné 1 k, Steindl Rezsõné terjesztõnõ által 30 k, Jankovich Jánosné 2 k, Bodnár Istvánné 2 k, Krantz Józsefné 4 k, ifj. Zubriczky Józsefné 2 k, Katinszky Etelka 1 k, Mali Lajosné 1 k, Walliczky Pálné 2 k, Zubriczky Józsefné 4 k, Boros Mária 1 k, Ziblik Mária 40 f, Adamcsek Karolin 4 k, Haindl Mihályné 1 k, Speidler Irma 1 k, Pacher Gyuláné 2 k, Eigen Margit 2 k, Deák Mária 24 f, Urbanek Erzsébet 24 f, Grósz Mária 1 k, Mayer Jolán 24 f, Száki Mária 30 f, Száki Istvánné 1 k, Nyigri Teréz 60 f, Höffer Luiza 24 f, Pribiczky Margit 24 f, Radna Józsefné 2 k, özv. Szelestei Géjáné 2 k, Karkis Malvin 5 k, Zeleny Mariska 4 k, Fargó Istvánné 8 k, Turtsányi Gyuláné 8 k, Törley Józsefné 10 k, Galli Betti 4 k, Rákos János terjesztõ által a nógrád-bussai tagok részérõl 8 k 76 f, ft. Kovács József ur által Kapi Sárosmegyébõl 60 k, Szekuli Ilona 1 k, özv. Koch Antalné 4 k, Koch Róza 2 k, fõt. Grõne Lajos besztercebányai egyházmegyei igazgató a tagok részérõl 73 k, gróf Eszterházy György Oszlop 10 k, Dumicsek Gyula 50 f, Sebestyén Ferenczné 40 f, Koncsek Hermina 1 k, Murat Anna 2 k, Benda Anna 40 f, özv. Kecskeméti Kormos Ödönné 1 k, özv. Soltész Edéné 4 k, Holenda Ada 4 k, Gregor Andrásné 1 k, Niessenberger Irma 4 k, fõtiszt. Plent István ur kassai egyházmegye területérõl 100 k, fõt. dr. Rolny Frigyes Szepes-egyházmegye területérõl 174 k 32 f, Tolt Éva 1 k, Tolt János 1 k, Reich Margit Erzsébet 1 k, özv. Gózon Zsigmondné 6 k, Gózon Angela 2 k, fõt.

Tóth József dr. a szombathely-egyház-megyei tagoktól 260 k 88 f, Frann Julianna 1 k, Szakadits Anna 2 k, özv. dr. Lámné 1 k, Britska Jánosné 60 f, Schmied Jánosné 60 f, Szüki Antalné 60 f, Barna Istvánné 40 f, Molnár Róza 40 f, ns. és főt. Boros János Lugos egyházmegye területéről 144 k 60 f, Benke Bertalanné 2 k.

Erzsébet-örökimádási templom.

A templom vagyoni állapotáról kimutatás: Az Erzsébet királyné emlékére emelendő örökimádási templom céljaira megkezdett gyűjtés eleinte lelkesebben, majd folyton lassabban haladt. Valószínű, hogy a lelkesedés megfogyatkozásához nagyban járult azon körülmény, hogy éveken keresztül nem történt döntő lépés a mű megvalósítása felé. Jelenleg azonban e nehézség nem forog fön. Az alapkö felséges urunk s háza jelenlétében országra szóló fényes ünnepség keretében letétetett s azóta a templom s a vele kapcsolatos épületcsoport szépen épül.

De most egyuttal elénk tárul az a tény, hogy a mű befejezéséhez még igen nagy összeg hiányzik. A gyűjtés ugyan szakadatlanul folyik, de nem oly mértékben, a mint a szükség követelné. A végrehajtó-bizottság ülésein a nagy hiány többször keltett aggodalmat s nem egyszer fölmerült a

kérdés, nem kell-e az építés megkezdését akkorra halasztani, mikor az egész összeg együtt lesz. Egyedül az isteni gondviselésbe vetett bizalom buzdított, hogy a munkát megkezdjük. S bizalmunkban nem is csalatkoztunk, mert segítségünkre jött özv. Majláth Györgyné 200.000 koronás fejedelmi adománya s a székesfőváros 100.000 koronás segítsége, mely két tényező valóban gondviselészerű közbelépése az aggodalmakat eloszlatta.

De azért a hiány s vele a kötelesség, tovább fáradozni a gyűjtés körül, még korántsem szünt meg, mert mint az alábbi kimutatás tanusítja, hatalmas összeg vár még fedezetre. De az a csodálatos erő, mely eddig is előre vitte a szent ügyet, bizonyára teljes befejezéshez is fogja juttatni.

A templom és zárda számára befolyt vagy biztosított összegek:

Eddigi gyűjtés összege...	587.541 K 15 f.
Özv. Majláth Györgyné adománya (első sorban zárdára)	200.000 K — «
A székesfőváros hozzájárulása	100.000 K — «
Az oltáregyesület följánlott hozzájárulása	160.000 « — «
Összesen ...	1,047.541 K 15 f.

Szükséglet:

Telek ára	334.000 K
Építési költség	840.000 «
Műépítész tiszteletdíja	40.000 «
Átirás	9.600 «
Pályázati költség... ..	8.000 «
Egyéb kiadások	12.500 «
Összesen ...	1,244.100 K

Ennélfogva a hiány körülbelül 200.000 korona. Megjegyzendő azonban, hogy a fönnemlített összegben a belső berendezés egy fillérrel se

szerepel, úgy hogy ezzel együtt az előrelátható szükséglet még legalább 400.000 korona.

Ezzel szemben nem tehetünk mást, mint hogy ismét fölemeljük kérő szavunkat a katolikus közönséghez. Emlékezzenek a zsoltáros szavaira: «Zelus domus tuae comodit me». «A buzgóság házadért megemészt engem» és siessenek filléreikkel s a ki teheti, aranyával segítségünkre, hogy fölépüljön a szentségi Üdvözítő diszes hajléka s felejthetetlen királynénk legméltóbb emléke, mely jel legyen, hogy az áldozatkész katolicizmus bizik: megmenti a Krisztus kegyelme ezt a meglátogatott országot.

★

Az Erzsébet-örökimádási templomra Almásy Imréné grófné ivén a következő adományok folytak be: özv. Kövér Jánosné 600 K, Kövér Pálma 120 K, Almásy Imréné grófné 600 K, Almásy Imre gróf 600 K, ifj. Nemes Jánosné grófné 200, özv. Blaskovichné 100, Beniczky Géza 50, özv. Meszénáné báróné 10, Polgár Béláné 30, Návay Kálmán 20, Keller István dr. 10, Némety Károly 20, Kostyán Balázs 6, Szilassy Zoltán 20, Böck Géza 10, Szekér Lajos 10, Zobel Adolf 4, Keller Istvánné 4, Waldek György gr. 2 K. Képekből 4 K 65 f. Ez összegből 1250 K az Erzsébet-örökimádási templomegyesület pénztárába befizetett. Ezenkívül befolyt a templom céljaira a szolnoki alispáni hivatalban föllállított perselyből 67 K 20 f, a kunszentmártoni templomi gyűjtésből 53 K 59 f s a földeáki templomi gyűjtésből 18 K. A békés-

megyei gyűjtőbizottság által beküldetett 805 K 60 f. N. N. a meghaltak javára 220, Varga Julia 2, Weidinger Erzsébet 1, Székely Miklósné 2, Mátray Sándorné 12, Gyurgyevits Emma Oraviczabánya 5 K 34 f, a Szent-István-Társulat utján Henné János Makóról 3 K 35 f, Pygai Katalin pártoló tag 2, Kukovszky Ida 10, Jakab Istvánné 5, Kiss Aladár kir. közjegyző utján az Ujpesten 1902 január 26-án meghalt özv. Rajner Jánosné, szül. Wallach Janka végrendeleti hagyománya és ennek kamatai 204 K 20 f, Pálfi Mária gyűjtése 6 K 40 f, Eschenbach Györgyné 1, Erdélyi Teréz 2 K. Ez alkalomból is fölkéri az Erzsébet-örökimádási templomegyesület elnöksége a vidéki bizottságokat, hogy a még náluk levő összegeket küldjék be vagy az egyesület pénztárosának, Glattfelder Gyula dr.-nak címére (Budapest, IV., Központi papnevelő), vagy a Magyar Általános Hitelbanknak.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai.

Kucsera Anna, Kovács Mária Koksó-Mindszent, Szántó Veron, Surányi Erzsébet Jászárokszállás, Stefán János Jákfalva, Szabó Julianna Nagy-Sennye, Szecsco csirmaz Katalin Bocs, Simon Péterné Salgó-Tarján, Tóásó Julianna Jászberény, Terjéki Anna Jász-Jákóhalma, Tózsér. Emán Jász-Árokszállás, özv. Turcsányi Józsefné, Thoman Franciska, Tekautz Anna Budapest, Uj Verona Karancskeszi, Utasi István Istenmezeje, Varga Mária Knrityán, Varga Borbála Gáva, Verzár Ilona Budapest, Vitek Imréné Koksó-Mindszent, Zuber Gábor Debreczen, Zám Piroska Recsk.

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

A hegyi beszéd.

I.

*Jézus első tanítása a hegyi beszéd,
a mely az oltár szent hegyének ma-
gaslatáról nap-nap után ismétlődik.*

***

Nagy sereg követé Őt — mondja az evangelista. — Jézus pedig látván e sokaságot, fölment a hegyre és miután ott leült, hozzá közeledtek tanítványai.

Akkor megnyitván ajkait; azokból amaz isteni és magvas tanítás áradt ki, a melyet hegyi beszédnek nevezünk.

Elmélkedjünk a szent szövegről és alkalmazzuk azt arra az oktatásra, a melyet Jézus oltáraink szent hegyének magaslatáról századokon át folyton megújít, ismétel.

Alkalmul e hegyi beszédre a Jézust követő nagy seregnek kegyelme szolgált.

Az eucharisztikus Isten a világosság szentségében van zárva, hogy az

értelmeket fölvilágosítsa és a fölötte nagy sötétség által elhomályosított elme nehézségeit eloszlassa.

A keresztény néptömeg az oltári szekrények köré tolong, hogy ott megtalálja azt a kedvező szellőt, a mely a szellemet körülfogó sűrű felhőt elűzze; hogy ott annak az áldását keresse, a ki az emberek élete és világossága, fölséges orczája világosságának visszaható fénye, hogy ott az Ur utjának és Istenünk üdvösségének megismerésére jusson.

«Jézus pedig látja e sokaságot», látja a magas égből; az ige kenyerét éhező népére atyai könyörülettel tekint, leszáll, zarándokságunkban résztvesz; értelmünket fölvilágosítja, mialatt mi életpályánkon isteni társágában tovább haladunk.

«Fölmegy a hegyre és ott leül.»

Ki ne alkalmazná az evangelista e szavait Jézus Krisztusnak közöttünk való személyes jelenlétére!

Oh, mi láttuk őt, a mint templomainkba belépett; láttuk azt a szent hegyet, a hol a jó Mester leült, hogy tanítson.

Ez uralkodik mindenen és minden felül magára vonja a figyelmet.

Az oltár ama középpont, a melyben templomainkban minden összeér.

Az oltár fölött emelkedik a titokszerű torony, a melybe Jézus a maga fényességét elrejté; ott az oltári szekrény, ott a szószék, a honnan az élet igéit hirdeti.

Oda «közelednek hozzá tanítványai», hogy meghallgassák a tanítást, a mely ajkaiból kiárad, hogy hallják az oktatást, a melyet kinek-

kinck szükséglete és természete szerint nyujt.

Oh Jézus, az örök élet igéi nálad vannak, engedd meg tanítványodnak, hadd közeledjék e hegyhez, hadd üsse föl ott sátorát, hadd telepedjék melléd, hogy fényességedet s fölvilágosításodat élvezze és isteni iskoládban kiképződjék.

II.

Főleg ezt az igét hallgassuk meg: Boldogok a tiszta szivűek, mert ők meglátják Istent.

***

Mi itt nem elmélkedhetünk mindama csodálatos oktatásról, a melyet Jézus a hegy tetejéről hirdetett.

A jó Mesternek csupán egyik tanításával érjük be.

Ama boldogságok között, a melyeknek fölötte nagy jutalmát közli, egy van különösen, a mely engem jobban ragad meg, mint a többi; mert azt az Oltáriszentségre könnyebben alkalmazhatom és mert az fölötte értékes oktatást nyujt nekem arról, hogy mily lelki állapotban és hangulatban tetszem jobban Istennek, a ki elrejtőzik, mivel engem magához vonzani kíván.

Beati mundo corde — mondja a mester. Boldogok a tisztaszivűek.

Tiszta szivvel birni, mondják az értelmezők: annyi, mint mentnek lenni minden sulyos bűntől, következőleg Istennel a kegyelem állapotában élni;

annyi, mint indulatainkat tisztán megőrizni; elszakítani a teremtményektől és egyedül Istenre irányítani;

annyi még, mint az apró tökéletlenségeket is kerülni;

annyi, végre, mint folytonos igyekezettel a mennyei Jegyessel való egyesülésre törekedni.

A kik, mint a Szentlélek ajánlja, szivükre éber szemmel vigyáztak, azokat mondja boldogoknak az Üdvözítő és ennek azonnal okát is adja; *quoniam ipsi Deum videbunt.*

Oh, csodálatos jutalma a tiszta szivűeknek!

Mily sokat ér mégis a pillanatnyi örömeiket és az ideiglenes vigasztalásokat fölálldozni, csak hogy belsők szépségét sértetlenül megőrizhessük!

Legyünk tehát tiszták különféle érzéseinkben, fontolóra vevén azt, hogy egykor Istent színről-szinre fogjuk meglátni.

Legyünk tiszták és ez életben szeretetreméltó jelenlétét élvezni fogjuk.

Legyünk tiszták és Jézust gyakran fogjuk a kenyérszegésben fölismerni.

III.

A sziv tisztasága az egyedüli eszköz arra, hogy Istent az Oltáriszentségben meglássuk.

***

Oh igen! Itt a tiszta szivek legjobb, legfőbb jutalma!

Látni fogják Jézust a szeretet szentiségében, megismerik, imádandó jelenlétét élvezni fogják.

A tisztaságot jelképező gerle hangja nyögdecslő a sok és irigy rablók miatt, a kik utána leselkednek;

a gerle hangját meghallották e földön és a jegyes azt leírta: A kit sze-

rettem, az enyém és én az övé, azé a szerettemé, a ki a liliumok között tartózkodik.

Hogy e kimondhatatlan egyesülés megtörténhessék, ki akadályozhatja meg, hogy szívemre vigyázzak?

A kísértés-e és a pokol tőre, kelepczéje-e?

Oh nem! Mert én azért állok ellen, mivel mondva van, hogy boldogok a tisztaszívűek, azok a szivek, a melyek békében és az isteni malasztban maradnak meg.

A teremtmények iránt való vonzódás, avagy a muló dolgok szeretete-e?

Oh nem! Mert «boldogok a tiszta szivek»; azok a szivek, a melyek a föld fölött lebegnek és a melyek az ég felé törekvésükkel hirdethetik, hogy megőrizték az Urat, megfelelően az Egyház ama szép fölszólításának, a mikor szent szertartása egyik legünnepélyesebb pillanatában azt énekli:

Sursum corda! Föl, föl a szivekkel!

Az unalom-e, hogy örködni minden gondolatom, szavam, cselekedetem fölött, hogy minden hibát, minden szándékos tökéletlenséget elkerüljek?

Oh nem! Mert «boldogok a tiszta szivek», azok a szivek, a melyek magukat szeplőtelenül megőrzik és védnek minden szenny ellen az által, hogy belsejük szépségének megoltalmazására folyton figyelnek; jól tudván, hogy összes dicsőségük és összes boldogságuk onnan ered, mert ott van ugy a lelki, mint a testi élet elve egyaránt.

Avagy végre a hanyagság-e, hogy a lelkem mennyei Jegyesével egyesüljön, a ki a liliumok között gyönyörködik!

Oh nem! Mert «boldogok a tiszta szivek», azok a szivek, a melyek azzal olvadnak egybe, a ki a maga mivoltában a tisztaság; a melyek azzal a bűn nélkül levő Báránnyal egyesülnek, a kit egyedül a szüzek követnek, bárhová megy.

Fischer Ágoston.

Összes hátralékos előfizetőinket kérjük, hogy kötelezettségüknek minél előbb eleget tenni sziveskedjenek.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITÓ. =====

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat. =====

HERCZEG ZSIGMOND ELSŐ MAGYAR JÁTÉKÁRU ÉS VII., Munkás-utca 6. sz. SZENT CZIKKEK ÖNTODÉJE. ☉

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

GRÜNBERGER IGNÁCZ

Király-utca 4. szám.

Vesz a legmagasabb áron régiségeket, arany, ezüsttárgyakat, szőnyeget és képeket; magas egyházi ajánlatokat felmutathat. =====

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyai plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, lap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):

a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):

a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.

III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):

a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstlapocscsal 20 kor.

IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):

a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:

A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ó cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, esillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

